

ματα ἐτρούπωσαν εἰς τὰς τρούπας των, ἕως οὗτου παρέλθῃ ἡ ὀργὴ τῶν γάτων.

Τί ἀστεῖος αὐτός ὁ κ. Καλλιγᾶς; Διὰ τοῦτο ἐπέμεινεν ὅπως ἡ μεταβολὴ τοῦ νομισματικοῦ συστήματος ἀρξῇ ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου, διότι τὴν ἡμέραν αὐτὴν συπιπτεν ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀγίων Ἀγαργύρων.

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας κανενὸς ὑπουργοῦ τὸ ὄνομα δὲν ἀκούεται τόσον, ὅσον τὸ τοῦ κ. Καλλιγᾶ.

Διὰ τοῦτο πολὺ δικαίως δύναται νὰ ὀνομασθῇ ὁ ἥρωας τῆς δεκάρας!

Πολὺ ἀγρίως ἐπιτίθεται ὁ κόσμος κατὰ τοῦ κ. Καλλιγᾶ.

Νομίζομεν ὀλίγον ἄδικον τὴν ἐπίθεσιν.

Ὁ ἄνθρωπος ἔκαμεν ὅ,τι δὲν κατῴρωσεν οὐδεὶς πρὸ αὐτοῦ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἐφερὲν ἰσοζύγιον εἰς τὸν προϋπολογισμόν. Ἐπαρουσίασε δὲ καὶ περίσσευμα.

Ἦτο λοιπὸν ἡ εὐεργετικὴ του.

Καὶ ἐλλείψει ἀργυρῶν νομισμάτων, ἔπесαν εἰς τὸν δίσκον του πεντάραι καὶ δεκάραι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ κτλ.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Σύρου: Ὁ ἱατρὸς τοῦ ἐντεῦθεν διελθόντος Γαλλικοῦ πολεμικοῦ, νοσήσας ἐκ πυρετοῦ, ἐστάλη παρὰ τοῦ κ. Πλοιάρχου εἰς τὸ ἐνταῦθα Δημότ. Νοσοκομεῖον πρὸς νοσηλείαν. Τὴν νύκτα ὅμως, ἐν τῇ παραρροῇ του, ἡ καὶ τῇ ἀπελπισίᾳ του, διότι ἀντὶ νὰ τὸν περιποιηθοῦν ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ, ἡ νὰ τὸν πέμψουν εἰς τι Ξενοδοχεῖον ὑπὸ ἐπίβλεψιν, τὸν ἔπεμψαν εἰς κοινὸν Νοσοκομεῖον, διαλαθὼν τοὺς θυρωροὺς, ἠνέωξε τὴν θύραν, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν προκυμαίαν, ἐξεδύθη καὶ πεσὼν ἐπὶ γῆ αὐτόχειρ γενόμενος.

Κύριος εἶδε τώρα πόσα θὰ μᾶς ψάλλουν τὰ Εὐρωπαϊκὰ φύλλα, ὅτι τὸν αὐτοχειριάσαμεν ἡμεῖς.

ΡΩΣΣΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ.

I

Ἀπόδοσις εἰς Ὁδησσόν.

Εἶχον καὶ ἄλλοτε ἐπισκεφθῇ τὴν Ὁδησσὸν καὶ ὅμως τὴν φορὰν αὐτὴν, ἀγνοῶ διατί, διεβιβρωσκόμην ὑπὸ ἀνυπομονησίας ὅπως πατήσω τὸ ἔδαφός της. Ἰσως διότι καλοῦ φίλου ἡ φιλοξενία μοὶ ὑπέσχετο λίαν εὐάρεστον τὴν ὀλιγοήμερον αὐτόθι διατριβὴν μου.

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν θέσιν μου αἰσθανομένου ἐντὸς μου χοροπηδῶσαν κολοσσιαίαν φρενητιῶσαν ἀνυπομονησίαν καὶ βλέποντος περὶ ἐμὲ μετὰ τόσου φλέγματος καὶ ἡρεμίας τελουμένων τοὺς τύπους τῆς ῥωσικῆς ἀστυνομίας, ἥτις διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τινὰ τὴν ἀπόδοσιν ἐπὶ ῥωσικοῦ ἐδάφους, κρίνει ἀναγκαῖον νὰ ὑποβάλλῃ αὐτὸν μὲν

ὑπὸ τὰς ὀχληροτάτας τῶν ἀνακριτικῶν ἐρωτήσεων καὶ ἱατρικῶν ἐξετάσεων, τὸ δὲ διαβατήριόν του ὑπὸ τὴν πίεσιν τριῶν διαφόρων σφραγίδων καὶ τὸ μουντζουρωμα τριῶν διαφόρων ὑπογραφῶν, τὰς ὀχληροτάτας τῶν καταλήξεων ἐπιδεικνυμένων, ἐν ᾧ δηλ. ἡ βίσις ἡ ὄψοσις, καὶ τὰς ἀηδεστάτας τῶν τσιφρῶν.

Διὸ καὶ ὅταν διέβην καὶ τὸ καθαρτήριο τοῦ τελωνείου καὶ ἡσθάνθην ἐμαυτὸν ἐλεύθερον, συνεκινήθην μέχρι μυχιαστάτων καὶ ἐδόξασα τὸν Πλάστην μετὰ κατανύξεως μάρτυρος τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. Καὶ ἵνα ἐξακολουθήσω ἴσως πραγματοποιῶν τὴν παρομοίωσιν μου ταύτην, χωρὶς νὰ εὐτρεπισθῶ ἢ νὰ λουσθῶ καὶ νὰ ξυρισθῶ, ὡς ἄνθρωπος, ἔσπευσα νὰ ριφθῶ εἰς τὰς ἀγκαλάς τοῦ φίλου μου, ὡς ἡμῖν, ταξειδιώτης.

— Ὅλα καλὰ, μοὶ εἶπεν ὁ καλὸς φίλος ἀφοῦ θερμότητά με ἐνηγκαλίσθη, ὅλα καλὰ, ἀλλὰ τὸ καπέλο αὐτὸ νὰ τὸ βγάλῃς.

Ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ προσεβλήθην ἀπὸ τὴν παρατήρησιν. Ἐνόμισα ὅτι ὁ πῖλός μου ἀπερρίπτετο οὕτω ἀπανθρώπως ὡς ὑπερῆλιξ καὶ ἀμέσως ἀποκαλυφθεὶς ἔρριψα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἐπιθεωρητοῦ. Ἦτο νεώτατος ὅμως. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γηράσῃ ἐντὸς τόσον βραχέος διαστήματος, ἐνῶ μόλις ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐξ Ἀθηνῶν εἶχε τελέσει ἐν τῷ πιλοπωλείῳ Καντόρου καὶ Κασδόνη τοὺς μετὰ τῆς κεφαλῆς μου γάμους του καὶ ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου διήλθε τὴν σελήην τοῦ μέλιτος. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐδείχθη τρυφερώτατος τῶν νεογάμων, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀποχωρισθεὶς τῆς ξανθῆς λατρευτῆς του καὶ τοῦτο εἶχε πως καταβάλλει καὶ ρυτιδῶσει, ἂν θέλετε, αὐτόν· ἀλλ' οὐχ ἦτο πᾶντοτε νεώτατος ἐτι, ἀπαρμιλλοῦ μελαγχροίνου χρώματος, πλατύγυρος, ὡς ἐὰν ἐστέγαζε τὴν κεφαλὴν ἀρτίστα ἱταλοῦ. Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ τὴν αὐστηρὰν ταύτην ἐξέτασιν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἐννοήσω τὸν λόγον τῆς ἐκδηλωθείσης ὑπὸ τοῦ φίλου μου ἀντιπαθείας πρὸς αὐτόν, ἀποτόμως πως ἠρώτησα:

— Μὰ τί ἔχει, ἀδελφε, τὸ καπέλλο μου;

— Βρὲ βγάλτην ἀποκεῖ αὐτὴ τὴν ταρατσα μὴ σὲ πᾶρουν γιὰ μηδενιστή... Εἶσαι ὅσον συνωμότης μελοδράματος.

Μοὶ ἤρχοντο γέλωτες, ἀλλὰ καὶ ἐλαφρὰ φρικίασις συγχρόνως. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου διέβησαν ὡς ἀστραπὴ ἡ Σιβηρία καὶ ὅλαι αἱ σκυθικαὶ στέππαι.

— Ἄν εἶνε, ἀδελφε, ἀπὸ τὸ καπέλλο... τὸ βγάξω, ἐπιθύρῃς...

— Βεβαίᾳ ἀπὸ τὸ καπέλο, ἀπὸ τὸ καπέλο βέβαια. Τί νομίζεις; Ἐ, φιλαράκο, δὲν ἐτράβηξες σὺ τὴν δικὴν μας τὴν τρομάρα, θὰ σοὶ τὰ διηγηθῶ καὶ θὰ ἰδῇς.

Παρετήρησα ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες πείθονται πάντοτε ἰδίως ἐκ τῆς φρασσεολογίας, ἣν δὲν ἐννοοῦσι, καὶ ἐννοεῖται, ὅτι καὶ ἐγὼ κατεπεῖσθην ἀπὸ τὴν ρωμαϊκὴν τοῦ φίλου μου ρητορικὴν. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ μου ἀπέβαλλον τὸν ταξειδιώτην καὶ ἐνεδυσμένην τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ὅταν ἐτελείωσεν ὁ μετασχηματισμός μου καὶ ἔκλειον τὰς ἀποσκευάς μου, τότε μόνον παρετήρησα ὅτι ὠμοιάζον ἔξωθεν μεγαλοπρεπεῖς κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου, ἐφ' ὧν ἐπεκαθίσαν νέφη ἀετῶν, ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ τελωνείου ἐκεῖ-προσεπικολληθέντα. Καὶ ὡς Ἕλληνα ἀληθῆ καὶ ἀνὴρ μεγαλοῖδεάτης ὀλίγου δεῖν ἐδάκρυον ἐπὶ τῇ φυγαδεύσει τοῦ δικεφάλου ἀετοῦ ἐκ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τῶν Παλαιολόγων ἐμβλήματος καὶ τοῦ

Βυζαντίου εἰς Ὀδησσὸν καὶ ἐπὶ τῶν σφαγίδων τῶν
ρώσων τελωνοφυλάκων.

Κατέπια ἐν τούτοις τοὺς ἀναβαίνοντας σπαρακτικούς
λυγμούς μου καὶ ἔσπευσα ν' ἀντικρῶσω τὸν φίλον μου
ἐν ὅλῃ τῇ ἀκτινοβολῇ τῆς νέας μου μεταμορφώσεως καὶ
τοῦ νέου μου πύλου.

— Ἔτσι μάλιστα, ἐφώνησεν ὡς μὲ ἀντίκρυσεν, ἔτσι
ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ σὲ παρουσιάσῃ καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀπό
ψε. Πᾶμε νὰ πάρωμεν εἰσιτήρια.

— Στάσου, ἀδελφε μὴ στιγμῇ.

— Τί θέατρο; ρούσικο; Εὐχαριστῶ. Ἀφνέ με ἤσυχο.

— Ρούσικο μάλιστα, ρούσικη ὄπερα, τὸ Cloches de
Corneville (ἡ Καμπάναις τῆς Κερατῖδας).

— !!!

— Ναι, ναι, θ' ἀκούσῃς ἀπόψε τῆς καμπάναις τῆς Κε
ρατῖδας ρωσικά.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, τρέμω· φοβοῦμαι μὴ μὲ
ξεχωφάνουν, ὡς ἡ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν τῶν.

— Μωρὲ ἔλα . . .

Ἐπείσθην, δευτέραν φορὰν νῦν, ἐξ οὗ ὠρμήθην νὰ σχε-
διάσω διατριβὴν περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῆς ρητορικῆς τοῦ
φίλου μου ἐπὶ τοῦ ἑλλήνου ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ
ἐπ' αὐτοῦ τραταρίζοντος ἑλλήνου ἢ ρωμοῦ. Θὰ τὴν
ἀναγνώσω ἢ θὰ τὴν καταχωρίσω εἰς τὸν Παρθασσὸν
ὅταν τὴν γράψω, θὰ ἰδῇτε τί ἐπιχειρήματα περιέχει.

Καὶ ἀφοῦ ἡγόρασε τὰ εἰσιτήρια καὶ μοὶ ἐνεχείρισε τὸ
ἐμὸν :

— Καὶ πῶς λέγουν ρωσιστὶ τὸ Cloches de Corneville;
ῥώτῃσα :

— Kornevilskii Kalakala.

Διεγράψην εἰς γέλωτας ἐν μέσῃ ὁδῷ. Μοὶ ἐφάνη τόσῳ
κωμικὸν αὐτὸ τὸ **καλακαλά**. ὥστε ἠνόησα, ὅτι θὰ ἐπει-
θόμην καὶ νὰ πληρώσω διὰ νὰ τὸ ἴδω, χωρὶς οὔτε ἡ ρη-
τορικὴ τοῦ φίλου μου νὰ μεσολαβήσῃ, οὔτε ἡ ἰδέα τοῦ
ἀνεξόδου. Ἦρκει νὰ ἐγνώριζα ὅτι **καλακαλά** θὰ εἴπῃ
καμπάνες !

Touriste

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ

Ἡρώτων ἓνα χαρτοπαίκτην :

— Διὰ τί προτιμᾷς τὸ παίγνιδι ἀπὸ τὸν ἔρωτα ;

— Διότι, ἀπεκριθῇ, δύναται κανεὶς νὰ **παίξῃ** πάντοτε,
ἐνῷ δὲν δύναται πάντοτε νὰ ἀγαπᾷ.

Μεσίτης, ἀνερχόμενος τὴν κλίμακα τοῦ Χρηματιστη-
ρίου, συλλαμβάνει ἐπ' αὐτοφῶρῳ δωδεκαετῇ λουστρον,
κλέπτοντα τὸ μανδύλι του.

— Παληόπαιδο ! φωνάζει ἀγρίως, δὲ ντρέπεσαι νὰ
κλέφτῃς . . . 'ς τὴν ἡλικίαν σου.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΔΙΚΗ.

(ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΕΝ ΣΥΓΡΑΜΜΑΤΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ.)

(Συνέλειξε ὁ προηγούμενον ἀριθ. 366)

Ἡ ἀπολογία τῶν κατηγορουμένων, ὑπῆρξεν ἀκριβὲς
δικασφῆσις τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων. Ὁ μολόγησαν

ὅτι κατέλαβον τὸν «Λούκουλλον» ἀγοράσαντες παρὰ τοῦ
ὕπνρετου Κυριακάτου, ἀλλ' ἐν ἀγνοίᾳ τῆς κυριότητος
τοῦ Δημοπούλου. Ἠρνήθησαν ὅτι βεβαίως καὶ δι' ὄπλο-
φόρων κατέλαβον. Κατέδειξαν ὅτι οἱ κληρονόμοι τοῦ
κατὰ τὸ ἡμῖς συγκυρίου Δάλκου ἐξεχώρησαν αὐτοῖς
τὰ δικαιώματά των, καὶ κατέληξαν εἰς τὸ ὅτι ὁ Δη-
μόπουλος, μετὰ ὀκτῶ μῆνας, παρέλαβε καὶ κατέχει τὸ
ξενοδοχεῖον, μετὰ τοῦ ἀνήκοντος αὐτοῖς.

Ὡς εἶπον ἤδη, ἡ δίκη αὕτη ἔλαβε παρ' ἀξίαν διαστά-
σεις, αἵτινες τῇ ἔδωσαν διεθνῇ χαρακτῆρα, ἐν ᾧ καθ' ἐ-
αυτὴν εἶναι ἀπλή. Τὰς διαστάσεις ταύτας ἀποφεύγω,
διότι ὀφείλω ἐν στενῷ νὰ περιλάβω τὰ καθέκαστα δίκης
ἐπὶ ἐξαήμερον διαρκείας.

Καλεῖται ἐκ νέου εἰς μάρτυς.

Προϊστάμενος. Αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον «Λούκουλος», ὡ-
μοιάζει τὸ Hôtel de la Ville, ἡ ἐκεῖνο ποῦ πηγαίνουν οἱ
Σιρνοί ;

Εἰς ἔνορκος Σίρνιος. Κύριε Πρόεδρε, ὁ Προϊστάμενος
διὰ τῶν ἐρωτήσεων του καθίσταται ὀχληρὸς. (γέλως).

Προϊστάμενος. Κύριε, εἶμαι νοήμων.

Μάρτυς. Εἰς τὸν «Λούκουλλον» κατῶκουν πλύστραι,
μιράριες, πόρνοι καὶ ἔγιναν βίχμοι παίδων. (Γλαρότης)

Καλεῖται ἐκ νέου ὁ παθὼν Δημόπουλος.

Εἰς ἔνορκος σιδηροὐργός. Τί κλίνεις εἶχε τὸ ξενοδο-
χεῖόν σου ; Τῆς Μάκτας ἢ τῆς Γένοβας, διότι εἶμαι ἐπι-
στήμων καὶ θὰ καταλάβω τὴν ἀξίαν των.

Δημόπουλος. Ἦξιςαν 60 φρ. τὸ ἐν καὶ 40 τὸ στρώμα.

Προϊστάμενος. (Ἐνθουσιῶν ὡς ἔμπορος, ἀκούων νὰ
γίνηται καὶ πρὸς στιγμὴν λόγος περὶ συμφερούσων τι-
μῶν, καὶ θέλων νὰ ὠφεληθῇ τῆς περιστάσεως τῆς ἀγο-
ραπωλησίας).

— Θέλεις νὰ σοῦ σπεκουλάρῳ ἐγὼ 100 στρώματα,
πρὸς 10 Δραχμὰς τὸ ἐν ;

Μετὰ τὴν κατηγορίαν τῶν κατηγορουμένων ἔλαβε
τὸν λόγον ὁ Εἰσαγγελεὺς Ε. Λυκούδης. Ἐχει τὴν τέ-
χνην νὰ ἐξαρθῇ τοῦ ἀκροατηρίου του τὴν προσοχήν.
Τὴν λέξιν ἐκλελεγμένην, τὴν ὑφὴν χαριέντως ῥέουσάν
καὶ πλήρη εἰκόνων, τὴν παράστασιν συμπαθῇ, τὴν κρί-
σιν ἀμερόληπτον. Διὰ τοῦ λόγου του ὁ Κ. Λυκούδης
ἐκαυτηρίασε πᾶν τὸ χρῆζον καυτηριάσεως. Εἶπε τὰ
πράγματα μὲ τ' ὄνομά των. Εἶρων ἔμυ καὶ αὐστηρὸς, χμεί-
λικτος ἔμυ καὶ ἐπεικὴς. Ἐξετύλιξε μὲ τέχνην τὴν κατη-
γορίαν. Ἐσκώψε τὴν υπέρσπισιν ἐνθα ἡ ἀλήθεια παρε-
μορφῶτο. Ἐπάταξε τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα, ἐνθα τὸ
πάθος υπερίσχυε. Δὲν ἡδυνήθη ν' ἀρνηθῇ τὰς καταχρή-
σεις τινῶν τυραννίσκων Προέδρων, καὶ ἐμῆφθη τῶν Δι-
καστικῶν ἀρχῶν, ὁσάκις δεικνύνται ἐπεικεῖς πρὸς αὐ-
τούς. Ἀπολαμβάνομεν τῆς ἐτεροδικίας ἐν Τουρκίᾳ.